

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gaudendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1664

Tractatus VIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13517

Sen l. de
Prou c. 5.

fortunarum distributione existit commodi, quod hinc liquido discam, nec bona esse, nec mala quæ vulgus eo nomine stultè appellat. Hoc igitur, vt rectè Seneca, *est propositum Deo; Sapienti viro ostendere, hec que vulgus appetit, que reformidat, nec bona esse nec mala; apparebunt autem bona esse, si illa non nisi bonis viris tribuerit; & mala esse, si malis tantum erogauerit.* Alia itaque necesse est esse bona, quæ solis bonis tribuantur. Et hoc rursus spem acuit expectatione futuri.

35. Et verò quid me tam vaga & inæqualis fortunarum deliciarumque distributio tantopere torquet? Illud enim cum mecum perpendo, manifestè comperi, nec malos omnes à bonâ fortunâ excludendos; neque bonos etiam omnes, & solos, felices esse debuisse. Nam si mali omnes & soli felices sunt, iam passim homines peruersi fient, vt sint fortunati. Rursus si mali omnes à fortunâ bonis excluduntur, peiores longè euadent. Diuinumque Numen offendens quasi iniuriâ irritati: praterquam quod miserijs efferati, iura omnia etiam humana pertringentes, totam maleficijs, furtis, & rapinis perturbaturi sint Rempublicam. Neque rursus boni omnes & quidem soli, felices esse possunt; plurimi enim delicijs peruersi, Virtutis semitâ deserta, in omne prolaberentur nefas. Nec rursus omnes bonos infelices esse conuenit, ne non sit qui Diuinum cultum diuitijs promoueat, aut qui sceleratorum hominum impudentiâ, pro dignitate se opponat. Nihil itaque de tantâ fortunarum inæqualitate habeo quod conquerar, quam video inducendam omninò fuisse, vt rectè sibi constarent omnia.

Neque aliter fortunarum distributio esse debuit, quâ bonos inter malosque promiscua.

TRACTATUS VIII.

36. Non minus insanum esse iam perspicio, quod me tanta ingeniorum, geniorumque diuersitas, quanta inter homines reperitur hætenus perturbat: quasi si in re nostrâ non esset, tam multos reperiri homines stupidos, amentes, tristi indole, retricos, deformes, colericos, præcipites, tardos, sanguineos, atrabilarios, fungos denique & stipites; quibuscum tamen necessariò viuendum est, non sine summo tædio & molestiâ; vbi sanè iucundissima videtur futura vita, eiusdem si forent homines indolis & naturæ. Stultas profectò eiusmodi cogitationes esse illicito comperi,

Ingeniorumque diuersitas maxima esse debuit.

compèri, cùm otiosus ego, ciuitatem hanc in suas classes cœpi distribuere, & colericis quidem, & tristibus, & sanguineis, & sapientibus, & amentibus sua dare statua & castra. Nunquam errari magis, quàm cum me maximè credebam sapere; tanta enim est hominum inconstantia, vt nunquam iidem sint, nullum etiam certum diu obtinere possint locum.

Ad sustentationem commercij humani.

Denique absque illâ diuitiarum, ingeniorumque varietate, humanum commercium prorsus interiret, aut sanè viueremus miserrimè. Quid enim? An si omnes æque diuites, æque ingeniosi; quisquam alteri seruire volet, & subijci? An aliquis viliora exercere opificia? An segetes curare, an panem pinere, an ædificare domos, an alteri esse à pedibus? Et tamen sine his natura non stat; aut si stat, non stat commodè. Magno itaque artificio, opum primò inæqualitatem induxit Deus, vt necessitas ipsa ad laborandum adigeret, pauperioresque diuitibus dum inferuiunt, sibi faciant benè. Geniorum item varietatem finxit, vt pro suo quisque genio, ad diuersas artes mentem liberè applicaret. Corporis ideo variam constitutionem esse voluit, vt alio & alio genio præditus quiuis esset, & ad alia atque alia exercitia aptiori. Atque hæc omnia tantâ industriâ, tanto consilio, tam multis expensis circumstantijs cùm peregerit tantus Deus, tam vasta Mens; sanè non habeo quod opponam; approbo omnia, quæ in rerum naturâ condita sunt, & illis planissimè acquiesco.

37.

TRACTATUS IX.

Hinc sequitur approbandas esse omnes publicas calamitates, pestes, bella, Regnorum euersiones.

His itaque rectè generatim constitutis, tum certè cœpi ad ea quæ inter homines particulatim aguntur, oculos mentemque deslectere. Et isthic occurrerunt, primò patriæ calamitates, seditiones, bella, prouinciarum deuastationes, & excidia: & quidem quod me maximè perturbabat, erat, quod hæc aut Principum inguriâ, aut militum ignauia, aut etiam insolentia, aut pessimò Optimatum consilio viderentur accidere. At verò cum penitus rem inspicio, video sanè hæc Dei non de hominibus modò, sed & de Regnis integris rectè disponentis esse decreta. Ita sunt res humana, vt felicitas diuturna esse non possit, ne tandem noceat. In omne nefas abeunt Respublicæ, quibus diu fortunatis esse datur. Idcirco fortunam migrare vult Deus, & quasi

38.